

TOMÁŠ **A KAMARÁDI ZE ZOO**

Libuše Křapová

ilustrace
Dita Hradilová

ORIGONA

Copyright © Libuše Křapová
Illustrations © Dita Hradilová

ISBN 978-80-88116-15-8

ID 006-01

Pohodové vánoční svátky a hodně dárečků

Tomáškoví přejí

teta a strýc Mončákovi

24.12.2025

Úvod

Hlavní postavou tohoto poutavého příběhu je Thomas Vidoomac, hnědooký černovlasý statečný kluk, který se narodil 15. dubna 2020 a má rád žlutou barvu. Bydlí s maminkou, babičkou a dědečkem v Pardubicích, kde také toto dobrodružství začalo.

Ze začátku to vypadalo, že jde o normální školní výlet do zoo. Zvědavý a neposedný Tomáš však dal událostem jiný směr. Že se to všechno opravdu stalo, ví i jeho kamarád Martin.

A vy teď poslouchejte nebo čtěte, co se vlastně v zoo přihodilo.

1. Jak Tomáš s Martinem jeli na výlet

Thomas Vidoomac je obyčejný kluk, který bydlí s maminkou, babičkou a dědečkem v Pardubicích. Má černé vlasy, bystré hnědé oči a zajímá ho všechno na světě. Jeho zvědavá povaha ho občas přivede do nečekaných situací, ale to Tomášovi nevadí. Dobrodružství má rád. A taky má rád zvířata. Doma mu proto jako dárek k narozeninám slíbili výlet do zoologické zahrady. Jenomže 15. duben, kdy má Tomáš narozeniny, už uplynul, a v zoo ještě nebyli. Ten den zrovna hustě pršelo, pak se pokazilo auto, potom měl Tomáš angínu, prostě pořád se něco dělo.

„Určitě pojedeme, neboj se,“ utěšovala ho maminka. „O tenhle dárek nepřijdeš. Ale na to nejlepší si někdy musíš počkat.“

Tomáš to chápal, ale stejně se už nemohl dočkat. Do zoologické zahrady jezdili několikrát do roka a on tam pokaždé objevil něco nového a zajímavého.

A tak se moc zaradoval, když jim ve škole paní učitelka oznámila, že na výlet pojedou do zoo. Okamžitě začali s nejlepším kamarádem Martinem plánovat, která zvířata jim nesmí uniknout.

„Já se nejvíc těším na lva,“ povídal nadšeně Martin. „Ten když zařve, všechna ostatní zvířata prchají.“

„Hm,“ přemýšlel Tomáš. „Mně se asi nejvíc líbí slon. Toho se bojí i lev, ukazovali to v televizi. Slon je ze všech zvířat na zemi největší.“

Večer před výletem si Tomáš pečlivě nachystal všechno, o čem byl přesvědčený, že to bude potřebovat: oblíbené tričko se žlutými proužky, mikinu, kšiltovku, kalhoty i ponožky. Do svého oblíbeného batůžku si složil pláštěnku. Když mu maminka přišla dát pusku na dobrou noc, až se polekala.

„Tomáši, není ti nic? Nebo jsi něco provedl?“ ptala se starostlivě, když viděla Tomášův uklizený pokojíček a oblečení nachystané na hromádce.

„Já jsem se jenom chystal na zítra, na ten výlet,“ koukal Tomáš na maminku nechápavě. Maminka malinko pokývla hlavou a pousmála se. „Tak se dobře vyspi, a až se zítra vrátíš, všechno mi povyprávíš.“

Když zhasla světlo, Tomáš se otočil na bok a povzdychl si: „Já se tak těším, že určitě neusnu,“ a zavřel oči.

„Tomáši, Tomáši,“ slyšel po chvílce maminčin hlas. „Tomáši, tak se přece vzbud', dnes jedeš na výlet!“

Cože? Tomáš honem otevřel oči a rozhlédl se. Opravdu, v pokoji bylo světlo. Za oknem svítilo sluníčko a u jeho

postele stála maminka. Chlapec vystřelil z postele, až se skoro zapotácel.

„Mamko, nezaspali jsme?“

„Kdepak, ty ospalče,“ maminka se smála a přitom ho pobízela. „Tak se rychle oblékni!“

Tomáš byl vypravený za chvíličku. Maminka mu zatím do batůžku uložila svačinu a pití, **Tomáš** si ho hodil na záda a pak jen netrpělivě podupával u dveří. Čekal na maminku, musí ho přece doprovodit k autobusu.

„Mamí,“ zavolal nedočkavě směrem ke kuchyni, „tak už pojd', ať nám neujedou!“

„Nezapomněl jsi na něco?“ s potutelným úsměvem se ho zeptala maminka.

Tomáš se zarazil a zapřemýšlel. Ne, všechno přece má!

„A co tak, kdyby sis chtěl koupit zmrzlinu, nebo nějakou limonádu. Máš peníze?“

Tomáš vykulil oči. No samozřejmě, nějaké peníze má v pokladničce, šetří si na nové kolo, a pokladnička je v pokojíčku.

„Maminko...“ začal prosebně. Maminka se na něj usmála a naplnila mu jeho malou **žlutou** peněženku drobným kapesným.

„Už jsi veliký kluk, **Tomáši**. Věřím, že nebudeš utrácet za zbytečnosti. Ale k výletu nějaké mlsky taky patří. Tady něco máš a dobře si rozmysli, za co peníze utratíš. A co ti zbyde, můžeš dát do pokladničky.“

Před školou už čekal nový autobus a kamarád **Martin** v něm držel **Tomášovi** místo vedle sebe. Konečně už všechny děti nastoupily, zamávaly rodičům a paní učitelka spočítala, zda jsou všichni. Pak se usmála na jednu maminku, která pojede s nimi a pomůže jí dávat na děti pozor, kývla na pana řidiče a mohlo se vyjet.

2. Jak Tomáš mlsal s plameňáky

„Hele, Martine,“ šťouchl Tomáš do kamaráda a mlsně koukal ke stánku s jeho oblíbenou pochoutkou, „támhle prodávají cukrovou vatu! Já si jdu koupit, mamka mi dala peníze.“ A Tomáš odběhl.

Celá skupina dětí s paní učitelkou i jednou maminkou stála hned za hlavním vchodem, pod velkou informační cedulí.

„Tak, děti, rozuměly jste?“ ptala se zrovna paní učitelka. „Rozdělíme se teď do dvojic, a každý z dvojice si bude toho druhého hlídat. A pokud ho ztratí, hned mi to řekne! Jak jste se rozdělily?“

Paní učitelka pozorovala děti a souhlasně pokyvovala hlavou, když se dělily do dvojic.

„Martine, a kde máš Tomáše?“ obrátila se naposled k Martinovi.

„Támhle,“ ukázal Martin směrem ke stánku s cukrovou vatou, ale současně s jeho odpovědí se ozval hlasitý pláč. Irenka zakopla o kámen, upadla a uhodila se. Paní učitelka se k ní otočila, přesvědčila se, že se jí nic nestalo, a pak zavelela: „Jdeme, děti!“

Martin se váhavě vydal za ostatními a cestou se otáčel po Tomášovi. Kde je? Už si koupil tu vatu?

Tomáš zatím netrpělivě poskakoval u stánku. Konečně na něho přišla řada! Dychtivě uchopil pochoutku za špejli a otočil se zpět. A hned se zarazil. Kde jsou ostatní? Kam se má vydat? Kterou cestou?

Vtom odněkud zaslechl pokřik.

„Aha, tam budou,“ zaradoval se a bez váhání se rozběhl po pískem vysypané cestě. Proběhl kolem velkého proskleného pavilonu, pak minul vysoký strom a prudce se zastavil. Stál přímo u členitého mělkého jezera. Břeh byl lemovaný porosty nízkého zeleného rákosí a ve vodě přešlapovalo hejno velkých ptáků. Dlouhé nohy, růžové peří, malá hlavička se zahnutým zobákem...

„Jé,“ vydechl **Tomáš** překvapeně, „plameňáci!“

Plameňáci stáli v řadách a pohybovali se jako v nějakém tanci. Chvilku doleva, pak doprava, čelem vzad. Hlavu do vody, chvilku vydržet a pak ji zase vysoko zvednout. A přitom křičeli a rámusili. Právě tyto zvuky **Tomáše** zmátly, myslel si, že to pokřikují děti z jeho třídy.

Tomáš na ně chvíli uchváceně hleděl, úplně zapomněl na cukrovou vatu, kterou pevně držel v ruce. Vtom jeden z ptáků zvedl hlavu a zadíval se přímo na něho.

„Ukradl nám peří! Peří nám ukradl!“ dal se do křiku.

„Kdo, kdo? Kde, kde?“ začali se ozývat ostatní ptáci.

„Má ho v ruce! Má ho v ruce!“ povykoval opět první plameňák. Růžoví ptáci se začali houfně obracet, jejich tanec se změnil a ptáci se přibližovali k Tomášovi.

Tomáš stál na břehu jako přikovaný, jen s úžasem sledoval, co ptáci vyvádějí.

„Proč tak křičí?“ kulil oči kluk, „proč jdou ke mně?“

Plameňáci se stále blížili a neustále pokřikovali. Panečku, to byl rámus!

„Má naše peří! Komu chybí peří? Vzal někomu peří! Chytněte ho! Klovněte ho!“ křičeli růžoví ptáci jeden přes druhého.

„Dívají se na mou vatu!“ uvědomil si Tomáš. „Třeba na ni mají chuť.“ A Tomáš k nim natáhl ruku s cukrovou vatou.

„Chcete ochutnat? Je dobrá!“

Plameňáci se pohybu ruky zalekli. Zmlkli a zastavili se. Pak ten nejbližší natáhl krk a pořádně si prohlédl, co mu to Tomáš podává.

„Nemá peří! Není to peří!“ zavolal pak směrem k ostatním. Nohatí ptáci se zase otočili a tanečním krokem se vraceli do středu jezírka. Jen ten jeden zůstal stát a koukali si s Tomášem do očí. Pak velký pták udělal ještě jeden krok, natáhl krk a ďob, uzobl si kousek vaty.

7. Jak **Tomáš** s kozlíkem potkali lva

„Mek,“ ozvalo se za ním. To na sebe zase upozornil kozlík. „Mek, tak už pojd', já se tady bojím!“

Tomáš si povzdychl a obrátil se. Jenže hned se zase zastavil. Zarazilo ho dlouhé, temné, hluboké, hrdelní vrčení. Kozlík ani nemukl a šup, schoval se klukovi za záda. **Tomáš** stál, nedutal a upřeně se díval přes cestu do druhého areálu. Těsně u příkopu tam stál lev. Velký, plavý, s mohutnou rozcuchanou hřívou, v otevřené tlamě obrovské zuby, na napjatých nohou pořádné drápy.

„Hrr, vrr,“ dával o sobě vědět a přitom soustředěně pozoroval **Tomáše** i jeho černého kamaráda.

„Je ode mě tak blízko. Ještěže je tady ten silný plot,“ pomyslel si vyděšený **Tomáš** a leknutím sotva stál na nohou. Jenže než sebral síly k odchodu, stalo se něco nečekaného. Lev si pomaloučku lehl, přestal vrčet a jen slabounce jakoby mňoukl. **Tomáš** se přestával bát a začal být opět zvědavý. No co, přes plot mu lev neublíží, tak si ho aspoň pořádně prohlédne.

„Ty jsi ale hezká kočička,“ zasmál se nakonec. Lev zase jen jemně zavrnl a ani se nehnul.

„Nechod'te pryč!“ prosil je svým vrněním lev. „Jsem tady tak sám, nemám žádného kamaráda.“

„Mek, mééé,“ odpověděl místo kluka kozlík. „Mééé, proč se divíš? Každého sežereš. Bojím se tě.“

„Neboj se, nemám hlad,“ broukal lev. „A kamaráda bych určitě nesežral. Hráli bychom si spolu.“

„Nehráli, ty bys mě honil a pak sežral,“ trval na svém kozlík. Lev chvíli mlčel. Jak má kozlíka přesvědčit, že mu nechce ublížit? Jak moc je nešťastný, že nemá žádného kamaráda!

„Jsi za plotem, nemusíš se bát. Ale můžeš si se mnou přece aspoň povídat,“ napadlo ho konečně.

„Mít kamaráda lva?“ dumal kozlík. Nakonec mu lva začalo být líto. „Já mám tolik kamarádů, a on žádného, nemá si s kým hrát a povídat.“ Zvedl hlavu a pozorně si lva prohlížel. Šelma klidně ležela, jen ocas se jí občas pohnul, sklíčený pohled upřený na kozlíka.

Tomáš se zájmem pozoroval, jak kozlík pomekává a lev pobrukuje.

„Oni si vyprávějí,“ divil se. Pak se zamyšleně otočil ke kozlíkovi, ale ten si ho nevšímal. Jen poposkočil ještě blíže k plotu a dál si povídal se lvem. Byl na sebe tak pyšný, že se lva nebojí! A dokonce se s ním chce lev kamarádit! Vždyť které jiné zvíře v zoo se může pochlubit, že má lvího kamaráda?

8. Jak se **Tomáš** dostal zpátky

Tomáš sklopil hlavu. Tak i kozlík ho opustil. Je tu sám a ztracený. A vůbec neví, kde najít ostatní děti s paní učitelkou!

„Ach jo,“ povzdychl si a obrátil se zpět k výběhu žiraf. Velká žirafa tam pořád stála, dlouhým jazykem olizovala a čistila neposednou žirafku a jedním okem pokukovala na **Tomáše**.

